

Chtěla si stát na břehu řeky mý
v údolí chat kde prokládal sem svět
chtěla si pít však voda je tak málo

kdo umí chtít zná víc než ten kdo má
Svět ranních mlh a vůně z kolejí

Sázavou vzplál jen ten kdo z ní pil
kdo ruce tisk když scházeli se večer
lidé jimž čas pár věcí nesplnil

Zčernalý kámen tam kam mířil dým
shořelé stráně u Mednických luk
a tiché tváře dívek před svítáním
prstýnky s řetízkem odložené z ruk
Chtěla si znát jak písničky jsem psal
kdo mi dal vůli zkomponovat svět
svoboda řek a kamenitých strání
ta tichá síla neřeknutých vět

Lásky co přály být si pro mně vším
ta vůně touhy nepřikrytých těl
a čistá rána do zelených stromů
skrz obětí již rozum neviděl